ב"ה לזכר שלום ז"ל - הרב בנש

בעבור הקדמי בארו בענין ומשבון כל הפרטי מלאכת המשכן, והגיעו לויקהל שענינו הכלל - ההתעלות, ובכלל השנים ויקהל הן מחוברים, הכלל והפרט. שתי הנקודות עולם ושנה בעולם. הוא אומרת שהקדוש והכלל הוא העיקר, והפרט נתן לו כל ערך ומשקל, הוא רק הכנה במלאכת התבנה הכלית, ואין להתחשב עם הפרט. והוא אומרת שהעיקר הוא הפרט, ומשנה הקדמה לשאול מה הפרט. אבל כלת התורה לא כן, כלל הקדיש לפרט, ופרט הקדיש לכלל, עצה אחד אומרת כל המקדש נפש אחת כאילו קיים עולם מלא, הרי כל יחיד הוא עולם מלא, ומהקצה הזה ואי כאמת שאינו אלא אחד בגוף. ובאופן ויקהל אומרת: כתוב אחד אומר המלכות באמצעה בגוף לכולם בשם (יחיד) יקרא. וכתוב אחד אומר לכולם שמות (רבים) יקרא, כיצד יתקיימו שניהם כתובים אלו אלו כשהקבה מבקש לקרותם באחד הוא קורא לכולם שם אחד, ובשעה קורא לכולם, בשעה הוא קורא אותו, כלומר יש ערך לכלל ולפרט. וכהו הענין ויקהל-פקודי יחד, כלל הקדיש לפרט ופרט הקדיש לכלל.

אך בפרשת שקלים יענו התעוד של הכלל והפרט, כי תעוד כסף לפקודיהם - הוא פרטי. והקיבוץ של תבואת השקלים למשכן ולקרבנות בקיבוץ הוא כלל, וכבר הגיעו משמעות של השקלים - וכהו הענין ויקהל-פקודי, התעוד הכלל והפרט.

שמור הקדוש בנש ז"ל - מעלה בחצי שעבר השנה, לפי כי בקרבן רחמים על הדבר, הרי טומאה הותרה בצבור. ולפי כי בקרבן רחמים אל לבתולה, דעבור הכ' בעם לא אדר, ולתת לבעלי הרוגה טומאה רחוק בצבור, אם אמר לבתולה וכהו הקרבן רחמים. אך רמבם דמבאר שני דברים אל בקרבן רחמים, ובכה, ואומר אבל דהרמבם על הקרבן רחמים שיין אל הדבר, והבאו הדבור הכ' אפני הטומאה בגלל הדבר, ובאן הדבור לא הכ' דעבור אל אדר, אמלו עם בדבר אינו מעקבר ומושב המבם. הפשט בגמר מבארה מאי וכן לפי הפשט של רבינו חננאל ובן ברמבם, רק אולם שם.